

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Ing. M.J.**, nar. ... , ...
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Městský úřad Rokycany**, IČ 00259047, Masarykovo náměstí 215,
337 20 Rokycany,
zastoupenému JUDr. Pavlem Truxou, advokátem, Josefa Knihy 177,
337 01 Rokycany

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování žalobcových osobních údajů na internetových stránkách města Rokycany (<http://www.rokycany.cz>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, akademického titulu, data narození, adresy trvalého pobytu a adresy bydliště v rozhodnutí žalovaného ze dne 9. března 2018, zn. MeRo/244/SMAT/18, kterým byla odmítnuta žalobcova žádost doručená žalovanému dne 26. února 2018 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 403 Kč k rukám

žalobcova zástupce Mgr. Václava Voříška do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 2. 2019, Krajskému soudu v Plzni doručitou dne 13. 2. 2019, domáhal, aby soud rozhodl tak, že zásah žalovaného, spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webové stránce žalovaného (URL <http://www.rokycany.cz>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, akademického titulu, data narození, adresy trvalého pobytu a adresy bydliště, byl nezákonný. Žalobce dále požadoval nahradit náklady soudního řízení.

[II] Žaloba

2. Žalobce uvedl, že se domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetu. Konkrétně docházelo ke zveřejňování jeho jména, příjmení, akademického titulu, data narození, adresy bydliště a trvalého pobytu, jakož i informace o tom, že žalobce podal žádost o informace, která byla žalovaným odmítnuta, čeho se žádost týkala, a to části spisu v řízení sp. zn. MeRo/255/OD/18 Kok, kde žalobce vystupuje jako zmocněnec osoby obviněné z přestupku, kdy zveřejňovány byly též osobní údaje této osoby. Zmíněné osobní údaje byly zveřejněny v rámci rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 3. 2018, čj. MeRo/244/SMAT/18, které bylo volně ke stažení na webu žalovaného na <http://www.rokycany.cz>.
3. Žalobci nebylo známo, proč žalovaný rozhodnutí o odmítnutí žádosti zveřejňoval, když jeho povinností je toliko zveřejňovat poskytnuté informace [§ 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“ nebo „zákon o svobodném přístupu k informacím“)], toto však není pro věc podstatné. Pro úplnost lze uvést, že žalovaný se sice o anonymizaci osobních údajů pokusil, když osobní údaje „překryl“ černým obdélníkem, nicméně tento způsob „anonymizace“ lze velmi snadno odstranit, např. pouhým zkopírováním „začerněného“ textu a poté lze zkopírovaný text vložit do libovolného textového editoru, případně je možné „začernění“ textu odstranit v libovolném PDF editoru atp. Je tedy zřejmé, že k řádné a úplné anonymizaci nedošlo.
4. Žaloba je podána včas, protože žalobce se o nezákonném zásahu dozvěděl dne 28. 1. 2019, kdy záhy poté byla podána předžalobní výzva. Lhůta k podání žaloby proti trvajícimu nezákonnému zásahu přitom začíná běžet teprve od jeho ukončení (viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18).
5. Žaloba je také přípustná, protože právní řád neobsahuje žádný právní prostředek ochrany či nápravy, než právě podání této zásahové žaloby. Žalobce se navíc před podáním žaloby, byť k tomu nebyl povinen, obrátil na žalovaného se žádostí o odstranění osobních údajů, kdy žalovaný sice v reakci na předžalobní výzvu předmětný dokument odstranil, nicméně v písemnosti zaslané žalobci účelově tvrdí, že ke zveřejňování osobních údajů vůbec nedocházelo. Žalobce si naštěstí pro tuto variantu před podáním předžalobní výzvy pořídil videozáznam zveřejnění předmětného dokumentu, čímž mohl prokázat nepravdivost tvrzení žalovaného.

6. Pokud by žalovaný své pochybení uznal a žalobci se omluvil, žalobce by zásahovou žalobu nejspíše vůbec nepodal, jelikož ale žalovaný své pochybení popíral, nezbývalo žalobci, než žádat soud, aby existenci nezákonného zásahu výrokiem deklaroval.
7. Žalovaný se tedy již nezákonného zásahu vůči žalobci nedopouští. To však nemění nic na tom, že po delší dobu zveřejňoval žalobcovy osobní údaje na internetu, čímž se vůči žalobci dopouštěl závažného přestupku podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., za který mu hrozí pokuta až do výše 5 000 000 Kč. Žalobce proto podal tuto žalobu, aby tak dosáhl alespoň v morální rovině částečné kompenzace způsobené újmy, a rovněž proto, aby v případě úspěchu mohl zvážit, zda bude žádat náhradu újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., kdy případný výrok zdejšího soudu bude více než vhodným podkladem žádosti o zadostiučinění. Pominout nelze ani značně preventivní efekt této žaloby, kdy se žalovaný nejspíše i pro futuro vyvaruje toho, aby se obdobného zásahu dopustil opakovaně. Pokud by žalobce tuto žalobu nepodal, žalovaný by neměl žádnou motivaci se porušování právní úpravy ochrany osobních údajů vyvarovat, když Úřad pro ochranu osobních údajů dal jasně najevo, že přestupky úřadů, které zveřejní osobní údaje žalobce, nehodlá stíhat. Jediná sankce, která žalovanému reálně hrozí, je tak pouze případná povinnost nahradit žalobci náklady tohoto soudního řízení.
8. Zveřejňováním žalobcových osobních údajů došlo k zásahu do jeho veřejného subjektivního práva na ochranu soukromí, specificky práva na ochranu osobních údajů a práva na informační sebeurčení. Došlo rovněž k narušení práva na soukromý a rodinný život, neboť žalobce se nyní musí obávat o bezpečí své a své rodiny, když žalovaný na internetu zveřejňoval mj. i adresu jeho bydliště, kde žije spolu se svou rodinou. Zveřejňováním žalobcových osobních údajů na internetu nepochybně dochází k přímému a závažnému zásahu do jeho osobní sféry, neboť díky žalovanému se může každý, kdo si prohlíží oficiální webové stránky žalovaného, seznámit s tím, jak se žalobce jmenuje, kdy se narodil, kde má adresu trvalého pobytu (kdy na této adrese bydlí žalobce i jeho rodina, o jejíž bezpečí se proto žalobce obává), dále se může každý seznámit s informací, že žalobce podal žádost o informace, že vystupuje jako obhájce obviněného z přestupku v řízení konkrétní sp. zn., jakož se může každý seznámit též s předmětem jeho žádosti o informace, která může být těmi, kdo neznají motivaci k takovému dotazu, vnímána jako „hloupá“, obstrukční, případně narušující pokojný stav místního uspořádání existujících vztahů.
9. Nelze ani přehlédnout, že na veřejné vyvěšení jména a příjmení žalobce na webových stránkách žalovaného lze důvodně nahlížet jako na umístění žalobce na (středověký pomyslný) pranýř za to, že si vůbec dovolil podat žádost o informace (nebo snad za to, že obhajoval osobu obviněnou z přestupku), neboť pokud bude nějakému subjektu vadit žalobce, jeho činnost, nebo jeho žádost o poskytnutí informace, mohou tyto subjekty žalobce ústně, písemně anebo též fyzicky atakovat. Žalovaný svým postupem poskytl a stále poskytuje těmto osobám veškeré potřebné informace. Nelze přitom přehlédnout, že v žádném jiném případě žalovaný osobní údaje žadatele o informace nezveřejnil, a tedy předpokladatelné tvrzení žalovaného, že k nezákonnému zásahu došlo „omylem“, není příliš věrohodné, neboť by bylo záhadou, proč došlo ke zveřejnění osobních údajů právě a pouze v případě žalobce.
10. Žalobce neuvádí v petitu znění konkrétní URL adresy, na které došlo k porušení práva žalobce na ochranu osobních údajů a jeho soukromí, neboť nelze vyloučit, že k datu rozsudku by žalovaný umístil (přemístil) předmětný dokument nebo osobní údaje

žalobce na jinou adresu, byť na stejné doméně, čímž by znemožnil efektivně, avšak nefairově formulaci přesného a vykonatelného žalobního návrhu.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 11. 5. 2019. Neuznal své pochybení při nakládání s žalobcovými osobními údaji, jak bylo v žalobě popisováno, tj. spočívající v nezákonnosti zásahu tkvícího ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetu.
12. Není pravdou, že by žalovaný „zveřejňoval žalobcovo jméno, příjmení, akademický titul, datum narození, adresu bydliště a trvalý pobyt, jakož i informace o tom, že žalobce podal žádost o informace, že tato byla žalovaným odmítnuta, čeho se žádost týkala, a to části spisu v řízení sp. zn. MeRo/244/OD/18 Kok, kde žalobce vystupuje jako zmocněnec osoby obviněné z přestupku“ tak, aby byly seznatelné pro běžného návštěvníka příslušných webových stránek žalovaného (bez další technické manipulace).
13. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 3. 2018, čj. MeRo/244/SMAT/18, které bylo zveřejněno na webové stránce žalovaného, bylo žalovaným anonymizováno běžným (dobově obvykle) užívaným způsobem, tj. veškeré osobní údaje žalobce (a další osoby) byly v textu rozhodnutí (v příslušném souboru) v plném rozsahu začerněny. Pro běžného návštěvníka webových stránek žalovaného (který nemá účelovou snahu anonymizaci prolomit) tedy nebyly osobní údaje žalobce (a druhé osoby) seznatelné.
14. Žalobce pak sám v žalobě konstatuje a dokládá, že v předmětném rozhodnutí došlo k anonymizaci osobních údajů ze strany žalovaného, pouze napadá použitý způsob anonymizace jako prolomitelný. Žalovaný k tomuto podotkl, že k postupu „odstranění“ anonymizace vyličeném (a účelově aplikovaném) žalobcem je třeba zvláštních (běžnému návštěvníkovi webových stránek správního orgánu) znalostí o vlastnostech elektronických formátů souborů zveřejňovaných na internetu, které zjevně žalobce má a účelově je tímto způsobem využívá (zneužívá).
15. Žalovaný byl přesvědčen, že běžný žadatel o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. a návštěvník webových stránek (jakýkoliv) by považoval použitou anonymizaci osobních údajů v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 3. 2018, čj. MeRo/244/SMAT/18, za zcela dostačující. Žalovaný přesto, že při anonymizaci osobních údajů ve zveřejněné listině postupoval v praxi obvyklým způsobem, jako následek výzvy žalobce přijal takové opatření, aby anonymizace osobních údajů u listiny s osobními údaji žalobce a plošně u všech listin zveřejněných na webových stránkách žalovaného nebyla způsobem použitým žalobcem prolomena a nebyla vyhledatelná ani běžnými webovými prohlížeči.
16. Žalovaný se dále vyjádřil stran přípustnosti podané žaloby, když měl za to, že zásahová žaloba je především zápuřčí prostředek k řešení naléhavých situací, což situace vyličená v žalobě podle žalovaného evidentně není (v době podání žaloby nebyly osobní údaje žalobce jím aplikovaným postupem prolomení anonymizace seznatelné). Sám žalobce pak připouští, že se mohl ochrany proti údajnému porušení svých práv domáhat u Úřadu pro ochranu osobních údajů a že tak neučinil na základě svých dříve neúspěšných pokusů o takovou ochranu (kterou sám dokládá), neboť tento úřad neshledal v obdobných situacích důvod pro její poskytnutí.
17. Žalovaný se dále vyslovil k účelu zásahové žaloby, když namítal, že je otázkou, že i kdyby ze strany žalovaného potencionálně došlo k technicky nedostatečné anonymizaci osobních údajů žalobce, zda lze takový stav kvalifikovat jako „zkrácení práv nezákonným

zásahem správního orgánu, který byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo“. Žalovaný se domníval, že nikoliv.

18. Žalovaný dále pochyboval o včasnosti žaloby, když požadoval, aby žalobce prokázal, že se o zásahu dozvěděl až dne 28. 1. 2019, když rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 3. 2018, čj. MeRo/244/SMAT/18, bylo žalobci doručováno v březnu 2018 (uložení zásilky na poště ze dne 13. 3. 2018) a bylo zveřejněno na webové stránce žalovaného po nabytí právní moci na konci března 2018, tj. nejméně devět měsíců před údajným seznámením se žalobce se zveřejněním tohoto rozhodnutí na webových stránkách žalovaného. Relevantní skutečností je, že si žalobce poštovní zásilku s rozhodnutím o odmítnutí žádosti nepřevzal a toto rozhodnutí tak bylo doručeno fikcí. Přestože žalobce měl evidentní zájem na získání informací, o které ve své nedatované žádosti (doručené dne 1. 3. 2018) žalovaného žádal, když tyto informace od žalovaného neobdržel (a doručované rozhodnutí o odmítnutí si nepřevzal), nijak proti odmítnutí jejich poskytnutí neprotestoval, poskytnutí informací se na žalovaném nijak nedomáhal, ani u něj neurgoval jiné vyřízení své žádosti. Žalovaný byl proto přesvědčen, že se žalobce na jeho webových stránkách seznámil s anonymizovaným rozhodnutím o odmítnutí žádosti ze dne 9. 3. 2018 již v roce 2018 po jeho zveřejnění, tedy nikoliv až v roce 2019, jak tvrdí.
19. Pokud jde o tvrzení, že „pokud by žalovaný své pochybení uznal a žalobci se omluvil, žalobce by zásahovou žalobu nejspíše vůbec nepodal“, jeví se při jeho konfrontaci s obsahem výzvy jako zcela účelové, neboť ze zaslané výzvy ze dne 1. 2. 2019 jednoznačně vyplývá, že se žalobce výzvou domáhal především finanční kompenzace za údajnou nemajetkovou újmu v částce 10 000 Kč a nákladů právní pomoci v částce 6 800 Kč, celkem tedy částky 16 800 Kč, když požadované zveřejnění omluvy bylo až jako druhý uplatněný nárok v pořadí.
20. Pokud žalobce argumentuje tím, že se žalovaný měl dopouštět závažného přestupku podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., pak vědomě uvádí zkreslenou informaci, neboť sám soudu dokládá vyjádření Úřadu na ochranu osobních údajů (orgánu věcně příslušného) ze dne 13. 8. 2018, v němž tento úřad na obdobné podněty žalobce proti jiným správním orgánům (taktéž v souvislosti s žalobcovými žádostmi o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. a jejich vyřízením příslušnými správními orgány) reaguje mimo jiné tak, že se se spornými „zveřejněními není nutno dále zabývat“.
21. Pravdivým není ani tvrzení, že „zveřejňováním osobních údajů žalobce došlo k zásahu do žalobcova veřejného subjektivního práva na ochranu soukromí, specificky práva na ochranu osobních údajů a práva na informační sebeurčení“ a že „došlo rovněž k narušení práva na soukromý a rodinný život, neboť žalobce se nyní musí obávat o bezpečí své a své rodiny, když žalovaný na internetu zveřejňoval mj. i adresu jeho bydliště, kde žije spolu se svou rodinou“. Jak vyplývá z veřejných zdrojů i ze shora uvedené listiny předložené žalobcem, žalobce se nikoliv v jednotlivých případech, ale zcela systematicky jako obecný zmocněnec (nikoliv jako obhájce, jak o sobě tvrdí) zabývá zastupováním osob obviněných ze spáchání dopravních přestupků v přestupkových řízeních u příslušných správních orgánů v České republice a z tohoto titulu sám poskytuje své osobní údaje ve svých podáních či přípisech. Taktéž se opakovaně obrací na správní orgány se žádostmi o poskytnutí informací týkajících se těchto přestupkových řízení s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. Tato činnost a z ní vyplývající zpracování osobních údajů jistě se soukromým a rodinným životem žalobce nesouvisí. Jde o jeho účelovou argumentaci s cílem dosáhnout ochrany osobních údajů v rozsahu a způsobem, která mu dle žalovaného po právu nenáleží.

22. Žalovaný popřel tvrzení o „pranířování žalobcova jména z důvodu podání žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.“, a to již proto, že došlo k anonymizaci osobních údajů žalobce, kterou se žalobci podařilo dalším zpracováním účelově prolomit.
23. Celkově měl žalovaný za to, že postup žalobce vůči žalovanému včetně podání žaloby byl motivován nikoliv snahou o ochranu svých osobních údajů, ale zneužitím znalosti o dosavadním způsobu anonymizace osobních údajů orgány státní správy a využitím této skutečnosti ve svůj prospěch. Žalovanému je známo, že obdobný postup aplikoval žalobce i na další orgány státní správy, kterým v roce 2018 obdobně zaslal (v podstatě plošně) své žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Těmi se jako v případě žalovaného snažil obejít postupy stanovené pro jím zastupované účastníky řízení (a pro něj jako jejich zmocněnce) k získání informací o probíhajícím správním řízení (typicky v přestupkových řízeních v dopravě) podle správního řádu (nahlížení do spisu apod.). Následně pak prověřoval, zda příslušný správní orgán nepochybil ve vyřízení o jeho žádosti a mimo jiné se zaměřil i na ochranu osobních údajů při povinném zveřejňování způsobu vyřízení jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.
24. Podle přesvědčení žalovaného, žalobcův postup v celkovém souhrnu, včetně podání předmětné žaloby, nemá ve skutečnosti vést k ochraně jeho osobních údajů, ale k využití (lépe zneužití) věcných a odborných znalostí z oboru výpočetní techniky ke svému obohacení, o čemž jednoznačně svědčí obsah (včetně sofistikovaného obsahu korespondujícího s následně podanou žalobou) výzvy žalobce žalovanému ze dne 1. 2. 2019.
25. Žalovaný byl přesvědčen, že od samého počátku je žalobcovým účelem získat majetkový prospěch na úkor žalovaného a údajná ochrana osobních údajů je pouze prostředkem k jeho naplnění. Žalovaný očekával, že v případě žalobcova úspěchu v tomto řízení bude z jeho strany vůči žalovanému znovu uplatněn požadavek na kompenzaci nemajetkové újmy. Postup žalobce má všechny rysy šikanózního výkonu práva, které by nemělo požívat zákonné a soudní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika

26. Žalobce dne 25. 6. 2019 doručil soudu repliku k vyjádření žalovaného, v níž s žalovaným souhlasil v tom, že žalobcovy osobní údaje nebyly na první pohled viditelné, ale bylo nutné je určitým způsobem ze zveřejněného dokumentu získat. Nicméně pokud zákon vyžaduje, aby došlo k anonymizaci, musí být taková anonymizace řádná a úplná, tj. taková, aby zajistila, že nikdo nebude schopen anonymizaci „prolomit“ a anonymizované informace „vytěžit“. Stran toho se žalobce v replice vyslovil k technickým možnostem anonymizace textu zveřejněného na internetu, když odkazoval např. na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, čj. 55A 5/2018 – 62.
27. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný si odporuje. Na jednu stranu tvrdí, že provedená anonymizace byla v pořádku, na druhou stranu však uvádí, že po podání žaloby provedl anonymizaci znovu, lépe, u všech listin zveřejněných na jeho webu. Pokud by si žalovaný byl jistý tím, že jím provedená anonymizace odpovídá zákonu, tak by podle žalobce neprováděl anonymizaci u všech zveřejněných listin opakovaně. Takový postup by byl nesmyslný a neúčelný. Z toho plyne, že i žalovaný si je vědom svého pochybení, ale za žádnou cenu nechce nést odpovědnost.

28. Žalobce i nadále zastával názor, že je zcela legitimní, pokud se domáhá toho, aby soud výrokem deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Žalovaný sice od nezákonného zásahu upustil, to však neznamená, že se nic nestalo.
29. Pokud žalovaný dále polemizuje s tím, zda žalobci vůbec náleží ochrana osobních údajů, poukázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, čj. 55A 5/2018-62, z něhož citoval následující: *„Žalovaný se mýlí také v tom, když tvrdí, že nemohlo dojít k zásahu do osobních práv žalobce z důvodu, že osobní údaje žalobce jsou na internetu běžně veřejně přístupné. Toto žalovaný prokazoval výpisem z webových stránek kurzy.cz. Soud v tomto ohledu odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018 - 37, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou a uzavřel, že „pouhá skutečnost, že osobní údaje jsou veřejně dostupné (ať již „fakticky“, ze zákona nebo na podkladě vůle jejich subjektu), je nezabývá právní ochrany a neovlivňuje jejich status ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Pokud dojde k neoprávněnému zveřejnění, okolnost, že údaje se rovněž nachází v otevřeném zdroji, sama o sobě jejich zpracování v rozporu se zákonem nelegalizuje.“ Od těchto závěrů nemá soud žádného důvodu se odchýlit, a proto také konstatuje, že není důvodné, zda byly osobní údaje žalobce neoprávněně zveřejněné žalovaným dostupné i na jiných webových stránkách. I s těmi osobními údaji, které jsou uveřejněny na internetových stránkách, je nutno zacházet v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, když tyto podléhají ochraně před neoprávněným uveřejněním.“* Dále citoval i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 29. 1. 2019, čj. 59A 91/2018-56: *„Žaloba byla v daném případě podána důvodně, úspěch v tomto řízení může zlepšit procesní postavení žalobce v případném řízení o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, a nelze tak hovořit o neúčelnosti postupu žalobce, kdy by účelem soudního řízení byl pouze zisk náhrady nákladů řízení. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce s podáním žaloby nevyčkal na reakci žalovaného na předžalobní výzvu. Samotný institut žaloby na určení nezákonnosti zásahu předpokládá možnost podání této žaloby i zpětně poté, kdy zásah již netrvá. Nelze odhlédnout od toho, že příčinou podání žaloby bylo nezákonné jednání žalovaného. Soud proto neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by neměl žalobci právo na náhradu nákladů řízení přiznat.“*
30. Stran údajné opožděnosti žaloby žalobce uvedl, že nevidí jediný důvod, proč by měl prokazovat, kdy se o zásahu dozvěděl, neboť není jeho procesní povinností prokazovat včasnost žaloby. Je naopak případně procesní povinností soudu prokázat, že žaloba byla podána opožděně, pokud ji hodlá jako opožděnou odmítnout.
31. Podstatné je také to, že k odstranění žalobcových osobních údajů došlo až v reakci na předžalobní výzvu, tedy přibližně týden před podáním žaloby. Lhůta dvou měsíců k podání zásahové žaloby přitom v případě trvajících nezákonného zásahu začíná běžet teprve od ukončení trvajících nezákonného zásahu, tedy i z tohoto pohledu je zřejmé, že žaloba byla podána včas, a to i kdyby se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl již dříve.
32. Dále to, že ÚOOÚ (Úřad pro ochranu osobních údajů) odmítl z kolegiality řešit přestupky jiných správních orgánů, neznamená, že by objektivně vzato žalovaný nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 45 odst. 1 písm. c) zák. č. 101/2000 Sb. Žalobce tedy nepodal zkreslené informace, naopak, podal úplné informace, neboť jednak poukázal na skutkovou podstatu přestupku, kterou žalovaný nepochybně naplnil, současně však upozornil na to, že ÚOOÚ jiné správní orgány z kolegiality nestíhá.
33. Žalobce připustil, že obhájí osoby obviněné z přestupků a že v souvislosti s tím předává své osobní údaje různým správním orgánům. To však neznamená, že by žalobce ztrácel

právo na ochranu osobních údajů. Pokud předává správním orgánům své osobní údaje, není to za účelem jejich zveřejnění, ale za účelem provedení řízení o přestupku, případně řízení o žádosti o informace, kdy obě tato řízení jsou ze své povahy neveřejná. Nejedná se sice o informace o rodinném životě žalobce, nicméně i informace o pracovní činnosti spadají pod právo na informační sebeurčení (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1586/09).

34. Žalobce odmítl, že by se podáním žádosti snažil obejít úpravu nahlížení do spisu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. lze získat informace ze správního spisu, avšak pouze tehdy, není-li žádána převážná část správního spisu. Žalobce tedy postupoval v souladu s touto judikaturou a žádal pouze část správního spisu. Žalobce tedy neobcházel právní úpravu, ale postupoval zcela v souladu s jejím výkladem ze strany kasačního soudu.
35. K úvaze, že žaloba byla podána s motivací ekonomického prospěchu, žalobce uvedl, že ani pokud vyhraje, nebude žalobce mít ze žaloby žádný majetkový prospěch, neboť případně přiznaná náhrada nákladů řízení představuje částku, kterou žalobce musí uhradit svému advokátovi za jeho právní služby, a to bez ohledu na to, zda žalobci bude náhrada nákladů řízení přiznána či nikoli.

[V] Posouzení věci soudem

36. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
37. Při jednání před soudem dne 26. 6. 2019 zástupce žalobce i zástupce žalovaného setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
38. Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
39. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s., *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*
40. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s., *soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*
41. Žalobce se v daném případě domáhal vydání deklaratorního výroku.
42. Stran otázky včasnosti podané žaloby soud uvažil následovně.
43. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s., *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
44. Otázka dodržení objektivní lhůty pro podání žaloby nebyla v této věci aktuální, soud se proto zaměřil na dodržení lhůty subjektivní.
45. Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/2018, dospěl stran okamžiku

běhu lhůt k podání zásahové žaloby k těmto závěrům: „V případě trvajících zásahu obecně musí s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu platit pravidlo, podle kterého časové právní následky včetně dopadu na počátek běhu lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu. V případě stále neukončeného trvajících zásahu pak ústavně-konformní výklad pojmu „došlo“, se kterým pracuje § 84 s. ř. s., odpovídá pojmu „dochází“. Obdobný princip musí platit i pro běh subjektivní lhůty podle § 84 odst. 1 věta první s. ř. s., protože o neukončeném trvajícím zásahu se dotčený jednotlivec znovu a znovu „dozvídá“. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva lhůta k podání žaloby proti neukončenému trvajícím zásahu ve skutečnosti začíná každý den znovu.“ Krajský soud poznamenává, že tyto závěry byly obsahem právní věty č. II tohoto nálezu.

46. Ve věci souzené pod sp. zn. 30A 29/2019 je nesporné, že k ukončení tvrzeného zásahu došlo až poté, co byla žalovanému doručena žalobcova předžalobní výzva, ve které žalobce upozornil žalovaného na skutečnosti, které následně vtělil i do žaloby a v nichž spatřoval existenci nezákonného zásahu do jeho práv a domáhal se jeho odstranění. Žalovaný totiž ve vyjádření k žalobě mj. konstatoval (zvýraznění provedl krajský soud): **„Žalovaný přesto, že při anonymizaci osobních údajů ve zveřejněné listině postupoval v praxi obvyklým způsobem, jako následek výzvy žalobce přijal takové opatření, aby anonymizace osobních údajů u listiny s osobními údaji žalobce a plošně u všech listin zveřejněných na webových stránkách žalovaného nebyla způsobem použitým žalobcem prolomena a nebyla vyhledatelná ani běžnými webovými prohlížeči.“** Stran časosledných údajů je pro úplnost třeba připomenout, že předžalobní výzva byla odeslána z datové schránky žalobcova zástupce dne 4. 2. 2019. Žalovaným na ni bylo reagováno nedatovaným podáním. Byť žalovaný žádné pochybení vytýkané mu žalobcem neshledal, přistoupil ke krokům, které popsal ve vyjádření k žalobě a které měly odstranit nedostatky, na které žalobce upozornil v předžalobní výzvě. Je tak nepochybné, že k ukončení zásahu došlo nejdříve 4. 2. 2019. Vzhledem k tomu, že žaloba byla soudu doručena dne 13. 2. 2019, nemohla být, ve světle výše prezentovaných závěrů Ústavního soudu, podána opožděně.
47. Soud se dále zaměřil na to, zda skutečně došlo k nezákonnému zásahu.
48. Mezi stranami nebylo sporné, že žalobce doručil dne 26. 2. 2016 do podatelny žalovaného žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný na to reagoval rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018, zn. MeRo/244/SMAT/18 (dále též „Rozhodnutí“), kterým onu žádost odmítl. A právě Rozhodnutí bylo v elektronické podobě umístěno na žalobcovy webové stránky <http://www.rokycany.cz>. Jádrem sporu bylo, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu tím, že v Rozhodnutí (míněno v jeho elektronické podobě na internetu) byly žalobcovy osobní údaje [= jméno a příjmení, akademický titul, datum narození, adresa trvalého pobytu a adresa bydliště (dále též „Osobní údaje“)] dostatečně anonymizovány toliko jejich začerněním.
49. Ochrana osobních údajů byla v rozhodné době upravena zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).
50. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů, *při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.*
51. Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, *správce a zpracovatel jsou povinni*

přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

52. Soud v první řadě odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, čj. 8A 46/2017-27, v němž byly vyjeveny zejména tyto názory: „Jakkoliv je zřejmá existence povinnosti žalovaného jako povinného subjektu zveřejnit informaci poskytnutou na žádost, nijak se tato povinnost netýká zveřejnění osobních údajů žadatele. Naopak, ohledně jejich zveřejnění musí povinný subjekt respektovat omezení, stanovená v ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, odkazující na normy zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které však žádné zveřejnění osobních údajů žadatele o informace neumožňují. Za tohoto stavu věci musel soud dospět k závěru, že zveřejněním osobních údajů žalobce došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv, a žaloba na ochranu před takovým zásahem byla podána důvodně.“.
53. Jak je uvedeno výše, žalovaný správní orgán nečinil sporným, že Osobní údaje byly v elektronické podobě Rozhodnutí tzv. začerněny. Problematické ovšem bylo, že tento začerněný text bylo možno označit, zkopírovat a poté „odanonymizovat“ vložením do libovolného textového, příp. PDF editoru. Tímto postupem se k začerněným Osobním údajům mohl bez problémů dostat prakticky kdokoliv. Ostatně, i žalovaný tuto možnost připustil, když ve vyjádření k žalobě (str. 1) uvedl, že *pro běžného návštěvníka webových stránek žalovaného (který nemá účelovou snahu anonymizaci prolomit) tedy nebyly osobní údaje žalobce (a druhé osoby) seznatelné* (= ano, odanonymizování je možné), aby následně, po přijetí předžalobní výzvy, přistoupil k řešení, které již žádné prolomení anonymizace neumožňuje. Lze tedy konstatovat, že v této věci sice nebyla žádná povinnost žalovaného [zveřejnit rozhodnutí o odmítnutí žádosti, avšak učinil-li tak žalovaný, musel respektovat omezení plynoucí ze zákona o ochraně osobních údajů. To se však nestalo.](#) Žalovaný správní orgán zvolil nedostatečný způsob ochrany Osobních údajů (v podstatě se dá říci, že Rozhodnutí prakticky anonymizováno nebylo), a povinnost anonymizovat výše uvedené Osobní údaje nesplnil.
54. Žalovaný v neposlední řadě namítal, že tímto jednáním vůči žalobci „nebylo zasaženo vůbec“. Tuto námitku však nemůže soud akceptovat s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde tento soud mj. uvedl (zvýraznění provedl krajský soud): „[24] Umístění osobních údajů na web neomezeně přístupný třetím osobám, který stěžovatel provozoval a podléhal jeho kontrole, tj. byl schopen ovlivnit jeho obsah a udržování těchto údajů přístupnými, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Jinými slovy, tímto technickým postupem za využití počítače a počítačové sítě dojde ke zpracování informace, které vyústí v její zpřístupnění bližší neurčenému okruhu osob na webové stránce, čímž se naplní všechny znaky zpracování osobních údajů (bližší viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017 - 38). Umístěním dokumentu „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“, který obsahoval osobní údaje žalobce, na webových stránkách stěžovatele, proto došlo k jejich zveřejnění ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. V daných souvislostech je bezpředmětné, prostřednictvím kolika odkazů bylo možné dokument nalézt. **Podstatný je konečný důsledek, tedy že ke zveřejnění došlo, následkem čehož kterákoli třetí**

osoba mohla dané údaje získat, a proto byl posuzovaný zásah zaměřen přímo proti žalobci.“.

55. Je skutečností, že žalobu by nebylo možno shledat důvodnou, kdyby žalobce nebyl úkonem správního orgánu přímo zkrácen na svých právech, resp. kdyby úkon správního orgánu nebyl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku nebylo proti němu přímo zasaženo. V daném kontextu by se tak mohlo stát zejména tehdy, kdyby napadený úkon správního orgánu mohl mít jen zcela bagatelní účinky na žalobce. Tak tomu ovšem v přezkoumávané věci není. Právo na soukromí náleží mezi základní lidská práva a svobody (*in concreto* jde především o právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě zakotvené v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Při zásahu do této složky práva na soukromí je přímé zkrácení na právech pravidlem. Ani v přezkoumávaném případě nelze dojít k tomu, že by výše uvedeným jednáním žalovaného nebylo do právní sféry žalobce zasaženo vůbec nebo jen v míře zcela bagatelní. Bližší specifikace intenzity a důsledků zásahu je pak už nad rámec posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.
56. Dále žalovaný namítal, že nejednal úmyslně. K tomu může soud pouze podotknout, že zavinění není pojmovým znakem nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.
57. Žalovaný rovněž namítal, že žalobce jednal účelově, přičemž jeho postup má rysy šikanózního výkonu práva, kterému by neměla být přiznána soudní ochrana. K tomu soud konstatuje, že stran toho nemá dostatek relevantních informací, které by mohly zavdat důvod k úvahám o možném zneužívání práva ze strany žalobce (nebo jeho zástupce). Sám žalovaný je nekonkrétní, hovoří pouze o „nikoliv jednotlivých případech“, či „systematickém postupu“, což k závěru o zneužití práva nestačí.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

58. Ve vztahu k požadavku na vydání deklaratorního výroku, v kterémžto rozsahu byla žaloba shledána důvodnou, soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že provedený zásah byl nezákonný.
59. Soud pro úplnost uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobu považoval za včas podanou (z důvodů vyjevených v odst. 44 – 46 rozsudku), neprovedl žalovaným navrhovaný důkaz týkající se doručování Rozhodnutí žalobci, kterýžto byl navrhován stran posouzení včasnosti podané žaloby. Provedení tohoto důkazu by tak bylo zjevně nadbytečné.
60. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobce nárokoval náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 815,80 Kč, když vyčíslil jednotlivé položky takto – soudní poplatek za žalobu 2 000 Kč, 5 úkonů právní služby 15 500 Kč (převzatí a příprava zastoupení, sepsání předžalobní výzvy, seps žaloby, seps repliky, účast na jednání soudu dne 26. 6. 2019), režijní paušál za pět úkonů právní služby 1 500 Kč, náhrada za promeškaný čas 600 Kč a cestovné 1 215,80 Kč.
61. Soud však přiznal žalobci toliko náhradu nákladů řízení ve výši 17 403 Kč skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, a dále b) z odměny zástupce žalobce za celkem čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby, seps repliky a účast na jednání soudu dne 26. 6. 2019) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 12 400 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady

hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem tak 1 200 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

62. Žalobce nárokoval odměnu též za seps předžalobní výzvy, kterou však soud nepovažuje za úkon týkající se řízení před soudem, a proto za něj žalobci odměnu nepřiznal.
63. Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 26. 6. 2019, a to ve výši 600 Kč [100 Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně v délce jedné hodiny a dvaceti pěti minut, jak ji uvedl zástupce žalobce].
64. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši 1 203 Kč za cestu z Prahy do Plzně na jednání soudu a zpět dne 26. 6. 2019, představující celkem 202 km (2 x 101 km) při použití osobního vozu tov. zn. TOYOTA Corolla s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 5,6 litru benzínu (BA) na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč, což v daném případě činí 828,20 Kč [4, 10 Kč x 202 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí 374, 40 Kč $\{[(5,6 \text{ litru} \times 33,10 \text{ Kč})/100] \times 202 \text{ km}\}$, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou třetí zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2019), když cena u benzínu automobilového 95 oktanů byla stanovena v § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 33,10 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4,10 Kč.
65. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 26. 6. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

